

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE
SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 31. Utkommer hvarje Söndag. Göteborg den 2 Augusti 1857. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B.co. XI årgången.

Schfeiermacher, Island och Fichte

såsom fäderneslandets försvarare under frihetskriget.

Fichte, Schleiermacher och Ifland, under Tyska frihetskriget.

Det har i alla tider bland Tysklands lärde funnits män, hvilka med det största vetenskapliga nit förenat den innerligaste kärlek till deras gemensamma fädernesland. En sådan man var äfven den berömda filosofen Johann Gottlieb Fichte, icke blott en af de största tänkare, utan äfven en frihetskjelt med oförfärdt mod, vare sig att det gällde att förfäkta någon stor idé, eller att afskaka sig en främmande förtryckares ok, tillochmed i en tid och under förhållanden, som gjorde äfven de tappreste försagda. Ett talande bevis härpå är onekligen det bekanta "Tal till den tyska nationen", hvarmed han uppträdde vid pass ett år efter det ödesdigra slaget vid Jena, för att likasom utmana Napoleon, hvilken för mindre än så låtit skjuta bokhändlaren Palm och kasta de yppersta män i fängelse.

Det var i December månad 1807 han sålunda framträdde i Berlin, just under det general Davoust der befallde som oinskränkt herrskare, sedan Preussens konung med sitt hof flytt undan till Königsberg, till de yttersta gränserna af sitt rike, och af de öfvergifna invånarne de flesta hyllade eröfrarens makt, men endast några få kände fosterlandets nesa i hela dess vidd, ehuru de, omgifna af franska bajonetter samt spioner och förrädare, måste tiga.

Det så kallade "Tugend"-förbundet hade nyligen blifvit stiftadt, och, lifvad af dess

fosterländska anda, tillkännagaf Fichte här en dag, oakadt fransmännens närvaro, att han ämnade uppträda med ett tal till tyska nationen.

Ett auditorium af ungefär 150 personer af alla stånd och bildningsgrader infann sig på den utsatta dagen i akademiens lärosal, der alla med spänd väntan afvaktade det utlovade föredraget.

Ändtligen infann sig talaren, en man af medelmåttig längd med skarpa ansigtsdrag, böjd näsa och klara, blå ögon, ur hvilka hans redliga karakter och fasta vilja klart framlyste. Med väljudande stämman började han sitt föredrag, deri han med eldig kraft intalade den nedslagna, förvillade fosterlandskänslan nytt mod och förtröstan, samt lifligt skildrade vidden af de fördelar, det tyska folket genom oförsigtighet eller stora felsteg låtit beröfva sig, men hvilka, såsom varande en oförytterlig egendom, det icke blott kunde, utan äfven borde och skulle snarligen åter tillkämpa sig. Slutligen vände sig Fichte såväl till de unga som de gamla, till de olika stånden, till de lärde såväl som till arbetaren, till de tyska furstarne, såväl som till deras folk, och besvor dem alla att frigöra sig från all sjelfviskhet och i stället uppbjuda alla sina krafter till fosterlandets räddning.

Midtunder detta föredrag måste han ofta tystna, öfverröstad af de förbitående fransmännens rumhvirflar — en smärtsam påminnelse om det främmande öfverherrskalet, men tillika en uppfordran att söka

bekämpa detta. Då grepos väl de närvarande för ett ögonblick af fruktan för den djerfve talarens lif eller frihet, och den mördade Palms skugga föresväfvade dem; men filosofen sjelf lät likväl ej afskräcka sig, och fastän segervinnarnes trummor kunde öfverrösta hans stämman, förmådde de likväl ej undertrycka den. Med samma lugn som förut fortsatte han sitt tal och upplifvade såväl genom detta som sitt exempel sina landsmäns slumrande nationalkänsla.

Men det var bland den tidens lärde icke blott Fichte, som sålunda utmärkte sig.

I Trefaldighetskyrkan i Berlin såg man en dag på predikstolen en vanskaplig man med höga skuldror och oansenlig växt, men med ett själfullt uttryckt i det skarpt markerade ansigtet, hvilket omslötts af ett långt, fritt svallande hår. Det var den berömda Schleiermacher. Han lät sina skarpa ögon, likasom mönstrande, öfverfara församligen, ett själfullt leende sväfvade härvid öfver de fina läpparne och han började nu en predikan, lika utmärkt genom djefva tankar som ett lifligt framställningsätt. Han utvecklade deruti sina patriotiska ideer, sitt hopp om en bättre framtid samt sökte visa de medel, genom hvilka en sådan kunde vinnas.

Predikstolen var för Schleiermacher ej den bekväma hvilostol, från hvilken en sömnig predikant uppläser sin postilla, och ej heller den domstol, hvilken det andliga högmodet begagnar för arma syndares bestraffande; — den var för honom den lef-

DUBBEL-GÅNGAREN.

(Forts. fr. N:o 30.)

och han drog härmed ur sin plänbok en för tre dagar sedan af herr Will under-tecknad vexel. Herr Will ryckte hastigt till sig papperet och besåg det på alla sidor. Medan han sålunda undersökte detta, drogo sig hans ögonbryn tillsammans, och hans läppar rörde sig, som om han talat med sig sjelf.

— Sannerligen är icke mitt namn underbart väl efterhärmat! — sade han sakta för sig sjelf. — Men hvem är då denna dubbelmänniska i London, som så skickligt spelar min roll, att han bedrar tillochmed sina biträden? — Herr Stevenson! — fortfor han derefter högt, i det han lät en champagnekork smälla. — Dessa saker roa mig utsägligt; var derföre så god och fortsätt!

— Hvad var det jag sist talte om? — frågade Robert, hvars tankar började gestalta sig i ett brokigt virrvarr — Jo, jag tror att jag berättade er att miss Anna är den yppersta flicka i världen. Föreställ er bara —

— Jag tror snarare att ni talade om hennes far. Hvad gör han, när det blifvit qväll?

Roberts hjerna började nu blifva allt oredigare.

— Då det blifvit qväll, — svarade han, — så bär man hans mat intill honom. Det är allt hvad jag ve.

— Och han äter då verkligen?

— Det är tydligt!

— Har ni sjelf någonsin sett honom äta?

— Det har jag icke. Bage drar hans förhänge till. — Ja, ni må veta att denne Bage är den störste skurk, man kan tänka sig! Jag har starka misstankar att han är min rival. Men så länge jag lefver — min herre, så länge jag lefver, vågar han icke gifta sig med miss Will!

Bankiren hörde ej mera hvad den unge mannen sade. Han gnuggade belåten sina händer och ett lätt smålöje lekte på hans läppar.

— Så förhåller det sig, — tänkte han. — Och annorlunda kan det icke vara. — Jag måste emellertid sjelf öfvertyga mig om huruvida jag kommit sanningen på spåren, om jag också derigenom måste uppskjuta mitt själfmord ytterligare sex månader!

En förevändning var sålunda funnen, och till på köpet en ganska god sådan. Hvilken människa hade väl också längre kunnat tänka på själfmord, då det gällde att afslöja en oförsämd dubbelmänniska.

Emellertid blef Stevenson ensam quarsittande vid bordet, drack och öfverlemnade sig åt en rörande skildring af de företräden, miss Anna Will egde. Hans tunga blef dervid för hvarje ögonblick allt trögare och tröga-

vande tankens verkstad, entusiasmens hård för allt stort, ädelt och skönt. Såsom fordom Demosthenes i Athen uppträdde mot en Filips af Macedonien tyranni och för frihetens sak, så talade äfven han i Berlin mot Napoleon och för Tysklands befrielse från dennes ok.

Schleiermacher var, likasom Fichte, icke blott en lärd; utan äfven en handlingens man, och då efter Napoleons misslyckade fälttåg mot Ryssland år 1812, en såkallad "landstorm" bildades i Tyskland, voro äfven de båda vetenskapsmännen medlemmar af denna och stodo dervid en längre tid under vapen.

I deras sällskap såg man då ofta den berömda skådespelaren, general-direktören Iffland, och fingo dessa gemensamt upplefva den dag, då Tyskland åter på allvar afskakade sina bojor — vi mena de främmande; ty de inhemska bär det ännu.

Beranger.

†

Franska folkets älsklingskald, den ädle Beranger, har slutat sina dagar i sitt 77 lefnadsår, och hela den franska nationen, ja, hela den civiliserade världen, som känt hans namn, har med djupaste deltagande mottagit underrättelsen om hans död. Han har också gjort sig förtjent af den varma saknad, som följt honom till grafven, och som skulle varit ännu, bittrare, derest icke den tröstande tanken hugnat de sörjande, att den vän, de förlorat, ännu fortlevver i sina sånger och i dem skall fortlevva så länge frihetens ande går fram bland folken.

re, och slutligen sjönk han åt sidan och föll i en djup sömn.

Herr Will ringde. Dick visade sig; Stevenson blef lagd på en soffa och fortsatte der lugnt sin sömn.

När han äntligen framemot aftonen åter vaknade, fann han sig alldeles ensam. Kammaren hade fått ett helt annat utseende; alla lädorna i skriftpulpeten voro öppnade och tömda, och stolarne stodo om hvarandra i en sådan oordning, som plägar åtfölja en brådstörtad afresa. På bordet, der frukosten hade stått, låg ett försegladt bref med utskriften: »An Herrn Stevenson.»

Herr Wills förste bokhållare skyndade att öppna detta bref och läste deruti följande ord:

Undertecknad har af Herr R. Stevenson mottagit en vaxel på 100 pund och tvenne banknoter, hvardera på 20 pund, summa 140 pund sterling.

qwitteras

London Oxfordsgatan No 6.

F. Will.

Robert undersökte härefter sin plånbok och fann densamma tom. Han återvände sedan till bordet, genom-

Denne eckle "vis-sångare", utan någon rikedom, utan någon anställning i statens tjänst, har dock med bäfvan blifvit nämnd inför thronerna eller hvarhelst våldet och skrymteriet velat vara ensamme herrar, medan hans namn å andra sidan bland folket, och detta i ganska vidsträckt mening taget, väckt den lifligaste förtjusning och — kärlek.

Hela hemligheten af det mäktiga inflytande, han sålunda utöfvat, ligger deruti, att han i ordets fullaste bemärkelse varit ett barn af sin tid, att han känt sitt tidevarfs sträfvan och vetat att tolka dess förluster och förhoppningar, dess löjen och tårar, just så som om han tagit orden icke blott utur sitt eget, utan ur allas hjertan.

Efter den store folkskaldens död har visserligen en och annan hes stämma låtit förstå, att den aflidnes skaldskap just icke varit något så märkvärdigt och att hvad han producerat på det hela taget ej vore att anse stort annorlunda än som "un petit rien."

Må man säga hvad man vill om hans dryckessånger, må man med den ängslige pedantens ögon skärskåda såväl dem som hans frivola kärleksvisor, må man anse hans naturmålningar föga betydande; — såsom frihetssångare torde han dock svårligen öfverträffas af någon; ty huru kunde väl hans diktarskap i den genren eljest med så lefvande intresse ha blifvit omfattadt af millioner!

Men det finnes ännu ett blad i hans lager, som skall bidra att göra denna oförvissnelig: jag menar Berangers medborgarära: hans höga människovärde, hans enkla flärdfria lefnadsätt, hans mod, att, trots maktens hot och tillochmed bojor, ur sitt oförfärad hjerta sjunga ut allt

läste ännu en gång qvittencen och gnuggade sina ögon ända till dess de blefvo röda.

— Det var han! — utropade han slutligen. — Det är omöjligt att misstaga sig på hans still. Han har velat gifva mig en lex; — men huru i all världen har han kunnat komma hit före mig?

En kypare inträdde.

— När kom den herrn hit, som har bebott det här rummet? — frågade Stevenson.

— Hall ni menar herr Will, — svarade kyparen, — så har han bott här ett år och några dagar.

Robert visste icke hvad han skulle tänka.

— Det var således icke han! — sade han slutligen efter en lång tystnad. — Och det har alltså icke kunnat vara någon annan än satan själf.

Något lugnare genom denna tröst uttömde Stevenson innehållet af sin börs på bordet och fann då att han jemnt och nått hade så mycket kvar, som behöfdes för återresan.

II.

Det hus i London, som tillhörde herr Francis Will, var ett riktigt palats. Hela bottenvåningen var uppta-

hvad detta kände, hans anspråkslösa återhållsamhet att afsäga sig erbjudna hedersposter eller lönande tjänstebefattningar.

Den enväldsherrskare, som för tillfället sitter på Frankrikes thron, har med ängslig brådska skyndat att låta verkställa den hänsöfne skaldens begrafning och med lika ängslig försigtighet gifvit hans lik en storartad eskort af sina legoknektar. Hade denna sednare åtgärd än varit vidtagen endast som en hedersbevisning, — den hade sannerligen ändå icke varit för stor för den, som på ett så lysande sätt besjungit de franska vapnens ära!

Nu måste den dock annorlunda tolkas; och man kan ej annat än utropa ett "risum teneatis!", då man ser detta ömkliga försök att med bajonetterna bortskrämma "det röda spöket" från frihets-sångarens graf.

Vanmäktiga äflan! — Man vill med skarpslipade vapen så småningom kring-skära och utrota "Frihetsträdet"; men man förgäter dervid att detta redan är ett stort träd, hvars rötter sträcka sig långt under konungarnes throner, och hvars krona står högt öfver deras. Må man skada dess åldriga stam — dess blommor hafva dock redan spridt sina frön kring all verdens länder, och nya telningar spira hastigt upp, medan jordens store då och då slumra på sin hufvudgård af svärd och bila!

. x . . . n.

Obs. För att gifva de läsare, som ej gjort närmare bekantskap med Berangers sångmö, en ungefärlig föreställning om grundtonen i dennes frihetssånger, hafva vi vågat försöket af en öfversättning af skaldens berömda sång: "Le vieux sergent", hvars originaltext äfven å följande sida meddelas.

gen af de mest storartade kontor, hvilka voro möblerade med den största lyx samt befolkade af en hel hop biträden. I första våningen befann sig bankirens af Stevenson omtalade kabinet, hvilket på ena sidan gränsade till förste bokhållarens kontor, och på den andra till en kammare, den mistriss Will hade bebott, men hvilken nu var tagen i besittning af herr Thomas Bage. Mistriss Will hade med sin familj dragit sig tillbaka till andra våningen.

Några dagar efter det nyss berättade uppträdet i Hotel de Russie satt bankirens fru i en lutande ställning i sin armstol. Hon såg lidande ut, och Anna satt där bredvid och bladdrade i en »keepsake.» Rummets möblering öfverskred de yttersta gränserna af borgelig prakt; ty den var kunglig, underbar, ja, snart sagt öfverdrifven, derest icke miss Will der hade visat sitt rena, förtjusande ansigte, för hvilket ingen ram kunde vara nog dyrbar.

Mistriss Will var en dam af omkring 40 år; men hennes drag voro redan vissnade och man läste tydligen på hennes panna, att något tungt lidande tryckte

(Fortsättning pag. 246)

Le vieux sergent.

(An 1815.)

Près du rouet de sa fille chérie
Le vieux sergent se distrait de ses maux
Et, d'une main que la balle a meurtrie,
Berce en riant deux petits-fils jumeaux.
Assis tranquille au seuil du toit champêtre,
Son seul refuge après tant de combats,
Il dit parfois: "Ce n'est pas tout de naître;
"Dieu, mes enfans, vous donne un beau
trépas!"

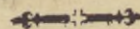
Mais, qu'entend-il? le tambour qui résonne;
Il voit au loin passer un bataillon.
Le sang remonte à son front qui grisonne;
Le vieux coursier a senti l'aiguillon.
Hélas! soudain, tristement il s'écrie:
"C'est un drapeau que je ne connais pas.
"Ah! si jamais vous vengez la patrie,
"Dieu, mes enfans, vous donne un beau
trépas!"

"Qui nous rendra, dit cet homme héroïque,
"Aux bords du Rhin, à Jemmape, à Fleurus,
"Ces paysans, fils de la république,
"Sur la frontière, à sa voix accourus!
"Pieds nus, sans pain, sourds aux lâches
alarmes,
"Tous à la gloire allaient du même pas.
"La Rhin lui seul peut retremper nos armes.
"Dieu, mes enfans, vous donne un beau
trépas!"

"De quel éclat brillaient dans la bataille
"Ces habits bleus par la victoire usés!
"La Liberté mêlait à la mitraille
"Des fers rompus et des sceptres brisés.
"Les nations, reines par nos conquêtes,
"Ceignaient de fleurs le front de nos soldats.
"Heureux celui qui mourut dans ces fêtes!
"Dieu, mes enfans, vous donne un beau
trépas!"

"Tant de vertu trop tôt fut obscurcie.
"Pour s'anoblir nos chefs sortent des rangs;
"Par la cartouche encor toute noireie,
"Leur bouche est prête à flatter les tyrans.
"La liberté déserte avec ses armes;
"D'un trône à l'autre ils vont offrir leurs bras;
"A notre gloire on mesure nos larmes.
"Dieu, mes enfans, vous donne un beau
trépas!"

Sa fille alors, interrompant sa plainte,
Tout en filant, lui chante à demi-voix
Ces airs proscrits qui, les frappant de crainte,
Ont en sursaut réveillé tous les rois.
Peuple en ton tour que ces chants te réveillent!
Il en est temps, dit il aussi tout bas;
Puis il répète à ses fils qui sommeillent:
"Dieu, mes enfans, vous donne un beau
trépas!"

Den gamle sergenten:

(År 1815.)

Vid dottrens spinnrock satt den gamle hjelten,
Att, trött af mödor, någon hvila få;
Med hand, som krossats på bataljefälten,
Han vaggar leende de barnbarn små;
Satt der så lugn invid den låga härden
— Den enda fristad lyckan honom bjöd —
Och sjöng: "Ej nog att födas hit till världen;
Barn, gifve Gud er ock en ädel död!"

Men tyst, hvad hör han? — Jo, en trumma
ljuder;

Emot en fjerran trupp sin blick han vändt;
Inunder grånad hjessa blodet sjuder;
Den gamle stridshäst har sin sporre känt.
"Ha, hvilken fana — den jag icke känner!"
— Med sorgsen ton hans stämma lifigt ljud; —
"O, hämnen J en gång ert land som männer,
Barn, gifve Gud er då en ädel död!"

"Hvem ger oss åter republikens söner
Vid Fleurus, Jemmape, stränderna af Rhen,
— Den simple bonde, som vid hennes böner
Mot gränsen drog, till dess försvar ej sen;
Barfotad, svulten, döf för feghets lära,
Med jemna steg han gick dit äran bjöd.
— Blott Rhen kan våra svärd ny glans
beskära!

— Barn, gifve eder Gud en ädel död!

"Hur herrligt lyste icke då i striden
Den utaf segrar slitna, blåa rock!
Och Friheten sågs blanda undertiden
Med skrotet brutna bojar — spiror ock;
Och folket, genom oss en herrskarinna,
Gaf blomsterkransar uti öfverflöd.
Säll den, sin död i festens dag fått vinna!
— Barn, gifve eder Gud en ädel död!"

"Men all den dygd ej färgen höll till slutet.
Ett adelsbref drog våra chefer bort,
Och deras mun, nyss svärtad utaf krutet,
Bar smicker till tyranner inom kort;
Och sjelfva friheten fyr bort beväpnad,
Och thron på thron man bjuder nu sitt stöd.
— Döm af vår ära om vår sorg, vår häpnad!
Barn, gifve eder Gud en ädel död!"

... Då sjöng hans dotter, för att lindra
smärtan,
Helt tyst en sång, (der vid sin ten hon
satt),

Förbjuden nu — en skräck för kungars
hjertan,

Som gjort dem lätt yrvakna mången natt.
— "O folk, må dessa toner till dig strömma
Och väcka äfven dig uti din nöd!"
Sjelf gubben hviskar — och till dem, som
drömma:

"Bara, gifve eder Gud en ädel död!"

x z

Lund och Malmö.

Rese-anteckningar af n.

I.

Besök i Lund. Studentföreningen. Akademiska Föreningens soiréer. En studentfest. Lefnadssättet nu och förr.

Femton år hade förflutit sedan jag för någon tid sedan återsåg den lärda staden Lund. Men denne visade sig derföre icke med åldrigare fysionomi än då jag sist såg den — den hade tvärtom ej obetydligt förnygrats och gjorde ett långt behagligare intryck än jag kunnat vänta.

Förr egde man här knappast några ordentliga gator, utan snarare smuts- eller vatten-reservoarer; och der ståtliga bopningshus nu presentera sina vackra fasader, stodo byggnader, som på sin höjd voro förtjenta af namnet kojor. Medan man med förnöjelse beser dessa, vandrar man nu på skapliga trottoirer, eller åtminstone en tillstymmelse till sådana.

Då jag på min första promenad kring staden gick att återse gamla välbekanta ställen, återfann jag få af dessa — (samma förhållande som med de forna vännerna); men jag såg med glädje att det gamla blifvit ersatt af, om icke alltid något bättre, så åtminstone af något fullt jemförligt med det som förr varit; och var det än mest nya människor som härunder kommo i min väg, så tycktes dock ett långt rörligare lif än fordom öfverallt uppenbara sig.

Tillochmed stadens mest framstående

partier hade ej kunnat undgå någon förändring. Stod icke den gamla domkyrkan der med en mängd nya tillbyggnader, och var icke den sig mycket olik, om ock den gamle byggmästaren Brunius der gick och svor på samma sätt som förr? — Och Lundagård sedan, såg icke äfven den nu, sedan äfven dess östra mur blifvit borttagen, helt annorlunda ut? — Det lilla hvita tvåvåningshuset, som för femton år sedan bar namn, heder och värdighet af Studentförening, kunde härifrån ej längre upptäckas. Det hade längesedan sjunkit i gruset; men palatslik reste sig ej långt från dess grund den nya studentföreningen, en byggnad, som med beundran blifvit nämnd i hela vårt land! Denna såg jag nu från Lundagård, såg äfven derifrån det vackra torg, der Tegnérns ärestod blifvit rest

Men jag skulle här kunna uppräknas så många förändringar, att läsaren väl till slut skulle tröttna att höra dem alla nämnas. Låtom oes derföre nu taga det inre af universitetets onekligen intressantaste byggnad, Studentföreningen, i närmare betraktande.

Vi behöfva ej länge se oss om, för att finna att denna är en liten verld för sig — och, i sanning, en rätt angenäm verld! Ty hvilka resurser för både andligt och kroppsligt välbefinnande eger man icke inom dessa murar! — Kom blott och se!

Om vi från Tegnérns staty inträda i Föreningslokalen, finna vi der i första våningen till höger ett bokhandelsetablis-

ment. Till venster åter ha vi Föreningens bibliotek, och gå vi vidare genom detta, inkomma vi i ett musikrum, der ett piano står och väntar på sin mästare. Så komma vi i "societetssalen", och derifrån i en restaurationslokal, — en rymlig, om också just icke synnerligen vacker, pelarsal, hvilken stundom får bära det lärda namnet: "Convictorium". Blott några få steg härifrån snedt öfver en förstuga, — och vi befinna oss i Föreningens sweitzeri, — en lägenhet om tresmå rum, der sänjan likväl kan rymma rätt många glada själar.

Stiga vi härefter en trappa upp ifrån samma förstuga, der vi först gjort vårt inträde, så står oss "Athenæum" öppet — nb. mot 6 skillings entré-afgift, hvilken, tvärtemot bruket å de flesta andra orter, äfven upptages af främlingar.

Man finner derinne en massa af både inhemska och utländska tidningar och journaler; men de lefvande varelser som här påträffas, äro alla, äfven om de icke läsa, "tysta som Egyptens prester"; — det har nemligen å anslaget på yttre dörren blifvit allvarligen tillsagdt, att hvarje besökande i denna lokal måste hålla mun. — I samma våning som athenæum är den bekanta "solennitetssalen" belägen; men ännu en trappa högre upp har man en hel sträcka af studentrum, och sjelfva tornen äro inredda till sådana, ifall någon oförfvägen yngling vill riskera lif och lem i de halsbrytande trappor man der består sig.

— Allt i denna verden aftager med tiden — med undantag blott af min kärlek. Sannerligen tror jag icke, min goda fru, att miss Anna alldeles förtrollat mig!

Medan Bage yttrade dessa ord, gnuggade han förnöjd sina händer; men misstriss Will kunde blott med möda återhålla ett utbrott af sin harm.

— Men — återtog hon — Robert är en hederlig ung man; han har således utan tvifvel redan upphurit de summor han fått i uppdrag att inkassera, och vi skola säkert snart se honom här igen.

— Och huru mycket skall han väl då medföra?

Några tusen pund! — en lappsumma, som för ett sådant hus som vårt knappast räcker i tre dagar. — Men har ni tänkt på mitt förslag?

— Så äro vi då bragta till tiggarsafven! — utropade misstriss Will.

— Det är rätta ordet, min kära fru!

Misstriss Will stod upp; en flyktig rodnad färgade hennes kinder och hennes ögon uttryckte förakt och ett gränslöst hat.

— Och ni kommer för att begära min dotter af mig! — sade hon med darrande röst. — Vår förnö-

de en anstöt af den förtrolighet som endast är en slags råhet.

Han inträdde med en kavaljersmäsigt hållning, helsade värdslost och kastade en tjock brefbok på bordet.

— Ta mig llin, tror jag icke att miss Will blir för hvar dag skönare! — utropade han derefter.

Denna komplimang blef emellertid utan något svar. Bage tog åter på sig sin allvarsamma min och vände sig till modren.

— Till arbetet! — befalldes han i barsk ton.

Anna förstod dessa ord och allägsnade sig genast. Bage öppnade nu brefboken, hvilken innehöll vaxlar och anvisningar, på hvilka underskriften ännu fattades.

Misstriss Will fattade en penna och undertecknade samtliga papperen, utan att ens läsa dem.

— Den fördömde Stevensom skrifer ingenting! — anmärkte Bage. — Vår sista hjälpkälla utsinar på det viset.

Misstriss Will bäfvade.

— Finnes det då intet hopp mer? — frågade hon.

— Jag för min del kan icke se något! — svarade Bage med iskall likgiltighet.

— Huru! men denna ojnkränkta kredit?

"Den akademiska Föreningen" är en liten stat i staten och har, såsom sådan, äfven den, varit utsatt för ganska vådliga machinationer. En sådan förekom här för ett par år sedan, då ett förslag väcktes om nationsinspektörernas sjelfskrifvenhet såsom deputerade för "Föreningen". Lyckligtvis qväfdes detta i sin linda, men gjorde likväl på sin tid ett högst obehagligt intryck. — Från professorerna sjelfva skall det emellertid icke först ha utgått; — de flesta af dem tros ha varit fullkomligt likgiltiga för frågan — och många tillochmed hafva önskat den utgång, saken slutligen fick.

Hade emellertid förslaget gått igenom och professorerna inkommit bland de deputerade till det stora antal, detsamma åsyftade, så hade Föreningen upphört att vara en student-förening; — anden hade varit borta och blott murarne stått kvar. Den fria yttrande-rätten t. ex. hade väl icke varit borttagen från de deputerades öfverläggningar, men åtminstone hämmad; ty så skulle på en stor del närvaron af lärarne, åt hvilka en så vidsträckt makt öfver studentens ve och väl är lemnad, ovilkorligen ha inverkat.

Nu åter rör man sig der fritt, och bör Lunds student-förening sålunda kunna emotse en rätt vacker framtid.

Hvarje lördag har man här haft sina s. k. "soiréer", under hvilka en skrifven tidning vanligen blifvit uppläst, då mer än en godbit, kryddad med äkta attiskt salt, vankats. Äfven föredrag ha hållits.

genhet var en tid stor, så stor, att den väckte allmän afund; ni var då endast bokhållare och egde intet. Nu är ni millionär, och vi ha intet kvar! Begagnande er af er öfverlägsenhet har ni sagt till ett fruntimmer, som är tillintetgjord af sin fruktan för lagens straff, och hvilkens förförare och medbrottsling ni sjelf är: — »Jag vill fränstjåla dig din rikedom, jag vill rikta mig sjelf, under det jag störtar dig i elände, och du har nu, om du vill undvika allt uppseende, valet emellan nöden och vanäran.» — Och jag har ändå tegat, emedan jag kände er skurkaktighet! — Men nu kommer ni för att bedja mig om min dotters hand — ni —

Mistriss Will tystnade här, alldeles som om hon ej kunnat finna något uttryck, som var nog starkt för att kunna beteckna graden af hennes förakt. Thomas Bage funderade ett ögonblick och sade derefter med ett tvungnet leende:

— Jag bekänner, att ni har talat den renaste sanning. Jag har fräntagit er eder förmögenhet, och följaktligen eger jag densamma. Detta är en punkt, som ni må gifva noga akt på; hvad åter miss Annas hand

Soirée-rummet får derföre ingalunda betraktas som ett auditorium. Studenterna mötas der "en famille", och dessa sammankomster kunna ega rum utan något enda föredrag. Der träffar man bekanta; der öppnar man med likstämmiga kamrater samtal i ömsesidigt intresserande ämnen. Men finnes der någon, som har något på hjertat, som har en "läsefrukt", hvaraf han vill att äfven andra skola njuta, som har ett litet poem, en, måhända i största hast, nedskrifven afhandling öfver ett ämne, som han med förkärlek omfattat, att meddela sina bröder i Apollo — nåväl, då är detta naturligtvis välkommet; men ingen får härvid dock ha några strängare anspråk; ty den ideala gåfva, hvar och en här ger, är frivillig, och, huru enkel den än må vara, kan och bör den likväl mottagas med deltagande och tillochmed tacksamhet.

(Forts.)

Humoristiskt.

En student, som skulle bevista en professors kollegium, visade sig hos denne i ett par oerhördt vida permissioner.

— Äro sådana på modet? — frågade professorn hvasst.

— Ja, herr professor!

— Men hos anständigt folk begagnar man dem väl icke?

— Nej, herr professor!

Blandade ämnen.

Säkraste medlet att hindra lamp-cylindrar att spricka sönder är att låta

beträffar, så väntar jag med all säkerhet att ni skänker mig den.

— Aldrig! — Jag är visst svag; jag har begått en straffbar handling; men jag gjorde detta blott för mitt barns skull, och Gud skall nog förlåta mig det. Skulle jag deremot bortgifva min dotter åt en sådan man, som ni är —

— Så skulle hon derigenom komma i besittning af en ganska artig förmögenhet, min kära fru, och jag kunde då tillochmed vara i stånd att åt er sjelf anslå ett anständigt årligt underhåll.

— Men jag skulle af er aldrig mottaga något!

— Min bästa fru, — sade Thomas Bage i en sockersöt ton; — ni tvingar mig fortfarande att påminna er om vissa omständigheter. Tror ni icke att jag skulle kunna handla mot miss Anna på samma sätt som jag förfarit med er förmögenhet?

— Nej, det vore att vara ärelös! — utropade mistriss Will.

— Ärelös, eller icke — men jag kan det dock!

— Ni skall icke göra det!

utefter hela deras längd genomskära dem. De kunna då fritt vidga eller sammandraga sig. Föröfrigt må man ock tillse att cylinderna är så ställd att lågan befinner sig alldeles i dess midt. Är icke detta fallet, så uppstår en olika hetta, som måste sluta med en explosion.

Ett godt sätt att bereda inlagd sill. Man lägger sillen tvenne dagar å rad i friskt vatten, som dagligen ombytes, upphänger den vid stjerten och låter den en hel dag torkas i fria luften. Derpå steker man den något på spett eller i panna med tillsats af litet smör. Emellertid betäcker man botten af en tillräckligt bred burk med ett lager af lagerbärsblad, rosmarin, kryddneglikor, hel peppar, citronskal, citronskifvor samt, om man så vill, äfven något hvitlök. Härpå lägges nu ett lager af den stekta sillen, derefter åter ett lager af nyssnämnde kryddor, och så fortfarande till dess kärlet blir fullt. Öfver hela denna tillredning gjutes slutligen god vinättika, och redan inom några dagar är sillen fullkomligt välsmakande.

Lim göres vattentätt, om man uppmjukar det i vatten till dess det bildar en gelé-artad massa och i sådant tillstånd upplöser det i en tillräcklig mängd linolja. Detta bör dock ske vid blott ringa värme; ty blir hettan alltför stark, går all limmets bindningskraft förlorad. Man använder det sedan på vanligt sätt; det torkar mycket hastigt, och vatten inverkar ej det minsta derpå; hvarföre man använder det till att hoplimma sådana saker, som blifva utsatta för regn eller fuktighet.

— Jag har dock börjat tro att jag skall göra det min goda fru! — Jag älskar er dotter — jag älskar, henne tillochmed mer än förnufligt är. Ni nekar mig hennes hand; — men jag kan med ett enda ord tillintetgöra er, och jag vore derföre en stor narr, om jag icke uttalade detta ord, hvilket helt naturligt skall föra den sköna missen i armarne på hvem som vill taga henne.

Mistriss Will var förkrossad af dessa ord; men innan hon ännu hemtat sig så mycket att hon kunde finna ett svar, tog Bage brefboken och reste sig från sin plats.

— Jag lemnar er betänketid till i morgon! — sade han.

Derefter bugade han sig helt nedlåtande och lemnade rummet.

(Forts.)

Korporal Lihaut.

Vi meddela här bilden af den zouav, som midt under fiendernas lifligaste eld med behjertadt mod förde den franska fanan mot Malakow, utan att rygga tillbaka för de tusen dödar, som ur handgevär och kanoner slugades emot honom. Denne zouav hette Lihaut, stod som korporal vid första zouaverregementet och var general Mac-Mahons fanbärare vid stormningen af Malakow-tornet, då han fick i uppdrag att på den högsta bastionen plantera trikoloren, för att gifva armeen tillkänna att man var herre öfver positionen. Den marin-flagga, som var fästad vid fanstången, blef derunder genomborrad af tre kanon- och fyratiotvå musköt-kulor. Korporalen höll dock god min, och, oaktadt han flera gånger kullkastades af ryssarnes projektiler, öfvergaf han ändå icke sin post förrän han planterat sin fana på bestämd plats och var fullt förvissad att den der skulle stå orubbad.

Lihaut, som redan vid Alma blifvit sårad, har blifvit utnämnd till sergeant och bär militär-medaljen. Han har under marskalk Randon deltagit i fälttåget i Kabylien, der han äfvenledes stått vid första zouaverregementet — eller detsamma, i hvilket han, såsom pariser-gamin, år 1848 inträdde som volontär.

Härmed följer Romanbihanget: "Svärmarne" pag. 129—136.

Nästa Nummer utgifves Söndagen den 9 Augusti.